

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakser, President Louis Benedik, Treasurer

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

Za celo leto velja list za Ameriko	Za New York za celo leto	\$7.00
in Kanado	Za pol leta	\$3.50
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto	\$7.00
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.00.

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenredno nedelje in praznikov.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagovoli pošilja po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejšnje bivališče naznani, da hitreje najdemo naslovnika.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: Chelsea 3878

FERDINAND SE BO VRNIL

V bolgarskem parlamentu je bila prejeta predloga o amnestiji. Pomiloščenci bodo vsi politični zločinci, ki niso bili obsojeni na več kot na 10 let ječe in tisti Bolgari, ki so bili pobegnili oziroma so bili izgnani iz dežele po porazu bolgarske armade leta 1918.

S tem se je ponudila bivšemu bolgarskemu carju Ferdinandu prilika, da se vrne v domovino.

Vrnil se bo najbrž tudi Radoslavov, ki je bil tekoni vojne ministrski predsednik.

Države centralne in južne Evrope ne bodo gledale tega povratka z posebnim veseljem.

Srbi se prav dobro spominjajo, kako so jim Bolgari strahovito opustošili deželo. Česar niso uničili Bolgari, so uničili Nemci in Avstrijci.

Ob koncu svetovne vojne so Jugoslovani sestavili seznam vojnih kriminalcev. Imeni Ferdinand in Radoslavov sta bili prvi na tem seznamu.

Jugoslovani zatrjujejo, da bi povratek teh dveh mož na Bolgarsko, pomenjal kršenje pogodbe, sklenjene v Neuilly.

Radoslavov je pobegnil iz Sofije, ko so začeli očitati njegovi vladi, da je zapletla Bolgarsko v vojno, iz katere je izšla poražena.

V njegovi odsotnosti se je vršil proti njemu proces ter je bil obsojen na smrt. V Berlinu je pa dospel še predno je moglo biti izvršeno povelje za usmrčenje, in izza onega časa prebiva v Nemčiji.

Ko so dospeli prve poražene bolgarske čete na domača tla, so rekli prijatelji Ferdinanda, da je proti njemu zasnovana zarota ter da stori najboljšo, če se z večernim vlakom odpelje v svoj rodni Koburg v Južni Nemčiji.

Koburg je bil zapustil baš pred tridesetimi leti ter se podal vladat Bolgare.

Seboj je nesel vse dobre nasvete in nauke svoje ambiciozne in nadarjene matere, ki je bila ena najbolj zmognih hčera Orleanske družine.

Organiziral je armado po nemškem vzoru, in bolgarsko armado so smatrali za najboljšo na Balkanu.

Začel je tudi razvijati naravne vire dežele.

V mednarodni politiki je igral vlogo, ker je bil v sorodu z različnimi evropskimi vladujočimi hišami.

Toda vse, kar je storil, je bilo več za njegovo čast kot pa za čast Bolgarske.

Svoje armade je povedel v Tracijo ter nosil seboj krono, s katero se je nameraval kronati v sv. Sofiji v Carigradu.

Njegovo prodiranje je bilo ustavljeno pri Čataldži.

Sledujoč se je po svojih uspehih nad Srbi dal kronati v Ohridi ter se proglasil naslednikom velikega bolgarskega carja Simeona.

Te slave je bilo pa kmalu konec.

Bil je zmogel in spreten — svet mu je nadel ime "stari balkanski lisjak", — toda njegove sanje o bolgarskem carstvu, ki bi se razprostiralo med Črni in Jadranskim morjem, se niso uresničile.

V Parizu ga niso marali, istotako tudi v Londonu ne. Berlin in Dunaj sta postala republikanska. Tudi v Rimu je romal, toda papež ga ni hotel sprejeti v avdijenci.

Edina njegova zabava je bila, da se je odpeljal včas iz Koburga v Monakovo ter se napil monakovskega piva ter kazal s tem svoj demokratizem.

Niti Bolgarom niti Srbom se ni treba več bati Ferdinanda.

Starega balkanskega lisjaka je bilo konec pred dvajsetimi leti.

Dopis.

Babno Polje pri Ložu.

V nedeljo zvečer 9. junija t. l. se je raznesla žalostna vest po vasi, da je tragična smrt zadelo vdovo Marijo Pintar, podomače Tamaščetovo.

Nesrečnica je zapustila več otrok, toda vseeno ji ni bilo dano, da bi umrla v njih navzočnosti.

V nedeljo zjutraj je šla v podstrešje, kjer so imeli sušilnico za meso. Najbrž je hotela sneti še kak prihranjen kosček suhega mesa. Pri njenem opraviilu ji je pa zmanjkalo tal na razmaknjenih deskah nakar je strmoglavila na trdi kuhinjski obok ter obležala mrtva. Zlomila si je vrat, celjosti in eno roko, torej je morala smrt nastopiti takoj.

Ker je bila pa popolnoma osamljena na domačiji, so jo sosedje šele zvečer našli mrtvo na kuhinjskem oboku pod podstrešjem. Žalostna vest je po vsi vasi vzbudila mnogo sočutja, posebno še raditega, ker je bila pokojnica vse življenje nesrečna.

Ko se je bila poročila ter prišla kot mlada gospodinja na novi dom je že po par letih postala vdova. Mož ji je bil umrl za proletarsko boleznijo sušice in jo zapustil z dvema otrokoma.

Po smrti svojega moža se je v drugič poročila in sicer z bratom od prvega moža. V drugem zakonu je nastopila nadaljno trnjevo pot. Mož je bil rahlega zdravia ter je po nekaj letih tudi umrl ter jo zapustil z nadaljnimi otroci.

Prvi so bili že dorasli, za kar se jo je lotilo novo upanje, ker je že imela nekaj pomoči. Na ta način je lažje vzgajala mlajše.

Kakor hitro je pa malo pozabila na eno nesrečo, jo je že druga doletela. Nekega dne je šla polagat krmo živini, pri delu jo je pa krava napadla z rogovi ter ji razparala trebuh. Tedaj ni kazalo, da bo še ostala pri življenju, le čudno naključje je naneslo, da je ozdravela, potem ko so jo s skrbno previdnostjo prepeljali v bolnico v Ljubljano.

Vojna, ki je ljudem povzročila mnogo gorja, ni prizanesla tudi nji. Bolj ko je upala, na boljše, tem bolj jo je tlačilo nadaljnje zlo.

Vojna je po dolgih letih prenehala, ona je z vsakim dnevom mislila, na kateri način se bi rešila pretežkega bremena.

Starejši sin je dobil bolezen v nogi in je le s težavo lazil na okrog. Šel je od onega do drugega zdravnika ali pomagalo ni nič. Nazadnje se je podal v bolnico v Ljubljano, kjer so ga operirali, ker je hotel na ta način priti do zaželenega ozdravljenja.

V bolnici dobi brzojavko o strašni nesreči svoje matere.

Edina hčerka, katere je omožena v domači vasi, je prva prihitela k njenemu truplu. Drugi sinovi so pa razkropljeni v tujini nekje v Franciji. Torej je nesrečni slučaj tembolj žalosten, ker je reva storila smrt popolnoma osamljena, čeprav ima mnogo otrok. Pri njeni smrti ni bil nobeden.

Tako je dokončala svoje trnjevo življenje zlo jo je spremljalo vse skozi, toda ne po lastni krivdi, pač pa po nesrečnih slučajih, katerih ni hotelo biti kraj.

Pokojna je bila mirnega značaja ter med vsemi priljubljena.

Pokojna je bila rojena v mali vasiel Klance, občina Stari trg pri Ložu. Njeno samsko ime je bilo Porok.

Zapušča šest sinov, eno hčer, več bratov in drugih sorodnikov.

(To poročilo je posneto iz pisma ki ga je prejela Mrs. Jennie Troha, Barberton, Ohio, od svoje matere, katere je sorodnica pokojne).

Poročevalka.

Nova moč
Otresite se otroposti. Severa's Esorka, zanesljiva odvzajalna tonika, odpravi zaprtje, vzbuja boljši tek, tojše spanje, boljši počitek. Dobite jo v lekarni.

SEVERA'S ESORKA

ROJAKI, NAROČAJTE SE NA "GLAS NARODA", NAJVEČJI SLOVENSKI DNEVNIK V AMERIKI.

SLUŽBA ZA ELEKTRIČNO UPORABO
Noben potrošen dolar ne kupi večje vrednosti

NAGLA ODPRAVA
EKSPRESNIH POŠILJATEV

Sunnyside Express Terminal železniških ekspresnih agencij v Long Island City je največji v deželi ter je namenjen izključno le ekspresnim pošiljatkam. Vsak dan je odposlanih 80.000 komadov.

Elevevatorje, dvigalne mostove in priprave za hlajenje v tem terminalu obratuje elektrika. Poslužujejo se električnih truckov na platformah in električnih traktorjev s trailerji, in dosti odpošiljalnih truckov obratuje elektrika.

Številne milje cest so močno razsvetljene, da se prepreči nesreče in tatvine.

To je eden mnogih načinov, kako naša služba pomaga obratovati trgovino.

W. C. Cullen
President

- The New York Edison Company
- Brooklyn Edison Company, Inc.
- The United Electric Light and Power Company
- New York and Queens Electric Light and Power Company
- The Yonkers Electric Light and Power Company

Janagiwara, cesarjeva mati.

Pred dvema peti je umrl japonski cesar Yoshihito. Smrt vladarja daljne vzhodne države je za nas komaj zanimiva. Veliko bližja je nam je njegova življenska zgodba, če jo premostrimo s človeškega stališča. In pa zgodba njegove matere, dobre, skromne Janagiwara. Ob smrti cesarja Yoshihita je bil obudil neki italijanski list. Žalostna je, toda nje žalost je tiha, lirčna, elska. In čisto človeška, čeprav nenavadna. Čujmo Janagiwarino zgodbo:

Mutsuhito, sloveči japonski cesar, ki je premagal Ruse in Kitajce — dve največji državi na svetu — je bil že deset let poročen s cesarico Haruko, a ni imel otrok. Japonska ustava določa enako kot ustave vseh evropskih držav, da ima vladar zgolj eno ženo. Ker torej ni imel otrok je pretiila dinastiji nevarnost, da izgine s prestola in se umakne drugemu rodu.

V cesarskem domu je strašila še druga nesreča: dedna tuberkuloza. Za njo je umrl leta 1867 tudi Mutsuhitov oče, cesar Tenno Komei. Zdaj se je lotila še slavnega Mutsuhita.

Mutsuhitova mati, velika cesarica Asaka, ki je še živela po smrti cesarja Tenna Komeja je bila vrolo energična in močna ženska, ki je spremljala svojega sina na vojnem pohodu zoper Kitajce. Nekega dne je dala poklicati k sebi cesarico Haruko in jo dolgo nagovarjala, naj se ukloni pred višjimi državinimi in dinastičnimi interesi. Vedela je, da je Haruka dobra, zvesta žena, ki je od srca udana njenemu sinu. Toda cesarica nerodovitnost je spravila v nevarnost obstoj cesarskega rodu in se je morala nesreča ob pravem času preprečiti. Tako je velevala državnikiška modrost, ki ne posluša srca.

In nesrečna žena Haruka se je udala. Asaka je odredila, da so izbrali v najodličnejših japonskih rodbinah dvanajst lepih, zdravih in čvrstih mladenk, ki naj bi dale cesarju otroke. Izmed najzdravejših otrok bi se izbral novorojenček moškega spola, ki bi ga cesarica Haruka priznala za svojega in bi bil z vsemi formalnostmi vpisan kot zakonski sin cesarja Mutsuhita in cesarice Haruke.

Tako se je zgodilo. Izvoljene so bile same kratotice, pri izbiri pa so se natanko prevdarile njih rase, umstvene in lepote odlike, v prvi vrsti pa popolno telesno zdravje.

Izmed dvanajstih priležnic je bila najlepša, najplemenitejša komaj 15 let stara Janagiwara, ki je imela mimo vseh drugih odlik in čednosti še visoko postavbo, kar je pri Japonkah redek pojav. Njen otrok je imel prvi v postev pri izbiri prestolonaslednika med cesarievimi nezakonskimi sinovi.

Janagiwara je povila otroka moškega spola, ki so mu dali ime Yoshihito. Tudi druge cesarjeve priležnice so rodile s cesarjem otroke vendar pa so skoraj vsi kmalu pomrli in celo matere so šle v grob. Čudno, močna in strahotna je bila jetika, ki jo je nosil v sebi japonski cesar. Leta 1912 je cesarja poželja smrt, dve leti pozneje pa mu je sledila še cesarica Haruka.

Zivljenje Janagiwara, ki je rodila japonskega prestolonaslednika, je bilo polno tihe nesreče in materinske muke. Njen sin se je vzgajal kot sin cesarice Haruke (v rodovniku in v diplomatičnih spisih se ni nikoli omenilo Janagiwarino ime) in mlado mater so poslali v majhno mestoce pri Kiou, kjer se je nastanila v skromni vili. Druge priležnice so smele ostati na dvoru, pestovati so smele svoje otroke in jih vzgajati, lepo Janagiwara pa so oropali vseh materinskih pravic in užtkov. Njeno materinstvo se je pretvorilo v eno samo žogo, neutušeno bolelost. Vendar pa je prenašala svojo usodo tiho in udano. Edin žarek v temino njene duše je bila zavest, da je dala telo in dušo prestolonasledniku svoje domovine, ki je imel postati cesar svetega Nippona.

Po očetovi smrti je prešla cesarska oblast na mladega Yoshihita. Bil je boječ, skromen, molčeč mladenič. Njegovo vladanje je bilo od zunaj polno uspehov, ali na znotraj so tudi njega strašile mračne sence japonskega dvora. Vedel je, kdo je njegova prava mati in je s cesarsko odredbo priznal skromno Janagiwara za cesarjevo mater. Odredba pa se politično ni mogla izvršiti, ker se ni dala razveljaviti.

izjavo cesarice Haruke, da je Yoshihito njen sin. Ostala je neizvršen dinastičen akt, izraz gorkega človeškega čustva, ki se je križalo s suhimmi paragrafi in z logiko državnih zakonov. Tako je Janagiwaro zadelo nova žalost.

Cesar Yoshihito pa ni bil nikoli zdrav. Bolezen njegovih prednikov mu je izpodjedala življenske korenine. Leta 1921 ga je nadomestil kot regent sedanji japonski cesar Hirohito.

Joshihito je spoznal, da se njegova smrt plazi vedno bližje. Prešil se je z ženo vred v samoto k skromni Janagiwari, da mu mati najdražja med ženami — olajša zadnje dni prezgodaj ginevajočega življenja.

Janagiwara mu je stregla z nezazlišano, uprav junaško požrtvovalnostjo. In ko je dvorni maršal naznanil dvorjanom, ki so se zbrali okoli smrtnih postelje v tihi poseleški vili, da je izdihnil japonski cesar, so se povsile vse glave, le ena je ostala povzdignjena, okamenela v veliki materinski bolesti: glava Janagiwara.

Ali tudi njen materinski ponos je zlomila žalost.

Po dolgih letih je šla zopet v Tokio: na pogreb svojega sina. Odkar so jo ločili od sina, ni prestojala zidov cesarkega mesta. In po pogrebu se je vrnila daleč na deželo, med snežena polja, da v samotni počaka dekle božjo — smrt.

ODDA SE STANOVANJE

treh sob s kopalščem v hiši sredi velikega vrta. Dvajset minut do New Yorka. Če hodi žena delat, bi lahko gospodinja pazila na otroke. Za pojasnila pišite na:

"STANOVANJE", c/o "Glas Naroda", 216 W. 18. St., New York City. (3x 3,5&6)

DOMAČA ZDRAVILA

V salogi imamo jedline dišave, Knajpovo ječmenovo kavo in imortifirana domača zdravila, katera priporoča mgr. Knajp v knjigi —

DOMAČI ZDRAVNIK

Pišite po brezplačni cent, v katerem je nakratko popisana vsaka rastlina za kaj se rabi. V ceniku bodete našli še mnogo drugih koristnih stvari.

Math. Pender Box 772, City Hall Sta., New York, N. Y.

Peter Zgaga

Njene zadnje besede . . .

Rojak si je podpiral glavo ter žalostno pripovedoval svojemu prijatelju:

— Rad sem jo imel, rajši kot vse na svetu. Saj veš, kako sva se rada imela, saj si bil na najini občest?

— Seveda vem. Kdaj sta se poročila? Pet let bo tega, kaj ne?

— Da, pet let bi bilo o svetem Martinu. Tako rad sem jo imel, in tudi ona mene je rada imela. Zdal me je pa zapustila za vedno.

In rojak se je že nize sklonil ter milo zajokal.

— Le potolaži se — ga je tolažil prijatelj. — Boga zahvali, da nimata otrok. Če bi imela otroke, bi bilo bolj nerodno.

— Saj to mi je edina uteha, da nimava otrok. Kaj bi počele reve brez matere. O, Bog že ve, komu da otroke.

— Ej le, potolaži se, le potolaži se.

— Pa tako sva se rada imela. Ona je neprestano delala. Ko se je sizen začel, je bila prva pri mašini, koncem siza je pa ni bilo mogoče spraviti iz šopa. Se vedno je ujevala kje kak duceček. Prvi denar, ki ga je spravila skupaj jeseni, je bil za moje vino. Drugo je šlo pa za druge reči. Saj veš, vsaka reč košta dandanašnji. Za nas moške so pa sizen slabi. Za vruga ne dobiš dela. Če pa je delo, nič ne plačajo. Kdo bi se hodil ubijati za prazen nič. Jaz sem bil rajši doma in sem večih doma kaj pokomandiral. Jaz sem kuho prevzel. Če je bil pa slučajno Gasper na peč, sva jedla v restavrantu. Oh, kje so tisti časi, tisti krasni časi!

In rojak je zastokal in zajokal. — Pa je bila dolgo bolna?

— Prav nič ni bila bolna, samo nekam čudno zamišljena je bila zadnji čas.

— Ali si klical zdravnika?

— Nič ga nisem klical. Parkrat sem ji rekel: — Marjanca — sem ji rekel — tak čudno zamišljena se mi zdiš. Ali te kaj boli, ali ti kaj falit? Ali naj dohtarja pokličem? — Ah, nič mi ni. — je odvrnila, — ja, se dohtarja v hišo, pa kaj še. Kje bomo pa denar jemali? — Tako je rekla, potem sem ji pa mit dal z dohtarjem. Oh, Marjanca, Marjanca, kako je žalostno moje srce!

Ne samo zajokal, pač pa zatulil je dragi rojak.

— Bo že kako, bo že kako. Nikakor ne obupaj. Boš že prebolel, saj so še druge na svetu, — ga je tolažil prijatelj.

— O verjamem, da so še druge, toda nobene ni take kot je bila ona. In kako je bila lepa, kako nebeško lepa je bila. Ko je šla po cesti, so kar strmeli vanjo in so se ji umikali kakor krajci. Včasem sem bil že kar malo ljubosumen. O, seveda so še druge na svetu, toda jaz se ne bom nikdar več ženil. Ta strašna stvar me je preveč potrla. Oh, če bi mi bilo danes dano pa stiti pred njeno kolena ter jo prosti za odpustanje za vse, kar sem ji hudega storil. Toda prepozno, prepozno! Vse je končano, vse, vse.

— Je res hudo, je res hudo, — je kimal prijatelj.

— Zadnjega dne ne bom nikdar pozabil. Lepo se je bila sfrizirala in malo našminkala, da bi ji nihče več ne prisodil kot osemnajst let. Vsa v žido se je oblekla, kot da bi vedela, kot da bi vedela. No, pa saj je vedela, pa saj je vedela. Tam je sedela kot ti sedaj. Jaz sem skuhal telečje vampe, moje najljubšo jed. Vampe sem večkrat skuhal četudi jih ona ni marala. Sem pa jaz oba porcijona pojedel. Sedela je in me nepremično gledala, da mi je bilo za kar malo nerodno. — Kaj ti je, Marjanca? Ali ne filiš dobro? Pa ni nič rekla. Vstala je ter stopila k ajsbaksi. Jaz pa za njo. Sem vedel, da ne bo nič dobrega. — Kaj pa je vendar s teboj? — sem rekel. — Saj se vsa tresesh. — Ah, saj ni nič, saj ni nič. — je zasepetala, odprla vrata in mi rekla zadnje besede v slovo: — Pogled, če se mi kaj hlače vidijo izpod kikle? — Nato je šla. Potem je nisem videl več. Zadnjič so jo videli v Bronxu, ko jo je neki debel Italijan prevažal v svoji veliki kari. Bila je vsa v demantih in cigarete je kadila.

Pod črnim slavolokom na Savi.

Tisti teden so novine iz vser po- krajn prinašale poročila o uimah, toči, krajevnih poplavih in trga- nju oblakov. Iz Južne Srbije, iz Bosne, iz Slovenije, iz Podravine. Samo ta naš srednji predel slavon- sko-sremskega Posavja doli do Beograda je bil zaenkrat obvaro- van vsakega neurja. A kakor je Sava pritekala vedno bolj kalna, so v vedno mučnejši solnčni sopa- rici čez dan lezli na sinjemodri ne- beški svod težki oblaki, grozeči z gostimi pljuskami.

Sreda vročega popoldne — ne vem, koliko je bila ura, ker je ni- kolni ne nosim s seboj, in minariti so brez nje — je čoln, vnovič do- bro založen s provijantom, nasto- pil nadaljnjo pot od Brčkega proti Beogradu. Kolona splavov se je že pomikala v ravno smer pod ogrom- nim železnim mostom, dolgim rav- no 888 m. — na breg je že nekdo prihitel zamahnit z roko v slovo.

— Pa zdravi, zdravi! Srečno pot! V precejšnji zložni ravnici teče Sava od Brčkega dalje, mimo iz- ginjajo poslednje male predmest- ne hišice, opekarna, tovarna spi- rita. Skupina fantov-soldatov pon- tonirjev, ki imajo v Brčkom svoj bataljon in je med njimi tudi mno- go naših iz flosarskih družin, ubi- ra vesla velikega čolna. Veselo pra- pevajo, prost dan imajo in jim je najljubša zabava vesljanje po Sa- vi. V sencih grmičja na obeh bre- govih polegajo leni kopalci v pri- stnih nesramnejših Adamovih ko- stumih. A ženske so pri delu. Tre- ske in drva pripravljajo — o, kako so pridne! Dve sedita na kratkem hrastovem klicu in ga varujeta, da se ne premakne, tretja pa vihiti sekirino in odsekuje tresko za tresko.

— Pa nimate žage, babnice no- re? Mar se tako pripravljajo dr- va? Ne, žage pa nimajo. In saj se nič ne mudi. Da bo le nekaj trsk za večerjo, ki pride leni deced domov. Zdaj se še solnči in lenari kjerko- li za grmičjem. Morda je nastavil trunke. Če se kaj ujame do večera dobro. Če ne, pa tudi. Kakor je božja volja. Saj tod je bog lenobe in ravnodušja razprostril svoja pokroviteljska krila.

Zopet ugledam lenega nagega dedca na bregu. Vprašuje, če je čoln naprodaj.

— Kaj te briga! Zakaj pa ne de- laš, hudir? Mar se zmeni lenuh, če bi ga s palcem podzrel pod rebra! Z des- nico zamahne, kakor da je odgnal komarja in lenari dalje, nag raz- tegnej na vročem solncu.

Za prvim malim ovinkom, ko se ob pogledu nazaj protu toku že v nilo razblinja belina mesta in štr- lijo v modrino dneva le še vitki mi- nareti pa par visokih rdečkastih dimnikov, dočim se veliki most o- paža le še kakor debela, čez reko napeta vrva, — se Sava zopet iz- gublja med gosto grmičje. Poti že tri ure, solnce je naglo tonilo tja daleč nekam onkraj Slovenije. Za- pihal je neprijeten, zlokoben ve- trič, prav nič zaželen navzlic o- motiennemu, soparnemu ozračju, ki se je sumljivo hitro mračilo, mra- čilo.

A, gromska strela, — strahoten slavolok je tamle doli zrastlel nad Savo. V velikanskem pokrogu se je ravno nad reko in ravnino strnilo črno oblacle, ki se je ves dan po- mikalo od iztoka in juga na nebe- ško vzpetino. Nisem se videl tako črnega, tako debelo nagrmade- nega oblacle. Nič dobrega ne obeta- jo večerne ure. Vso pot je šlo brez nevihte, kakor da je bila samotno potujočemu čolnu po Savi naklo- njena srečna vremenska izjema — tokrat pa ne bo šlo gladko. Vidis, veš in čutiš: neprijetni vetrič vz- burkava vso vodno gladino, plašno se sklanja vrbljeje in drevje — a čoln leze dalje ob bregu. Zavetja nikjer, med ločjem je bregovje blatno, močvirnato. Preden se pri- bližamo grozečemu slavoloku, mo- ra čoln dohiteti splavarje. Mora! — Močno ob vesla!

Že se utrinjajo prve debele kap- lje. Le še pet sto metrov! V stra- hotno mračino, ki jo zdaj pa zdaj preseka dolg blisk, odmevajo plju- skaje udarci splavarskih vesel. Tu- di za splavarje na odprti reki ne- v. — ni šala. Za vsako ceno morajo splov pririniti čim bližje k bre- gu, da ga čvrsto prevežejo k vrbam in v kolibi prevedrilo hudo uro, si- cer jim ga valovje sredi reke lahko raztrga.

A tokrat je za privezanje bilo prepozno. Splav je bil še kakih de- set metrov od levega brega, ko se mu je priključil čoln. Rezek blisk

in — vsula se je toča. Znašli smo krajn prinašale poročila o uimah, se pod onim črnim, strašnim sla- volokom.

Šestero ljudi se nas je sklonilo in stisnilo v ono malo splavarsko kolibo. Toča se je vsipala debela kor orehi in ropotala po deskah kakor tristo postnih ragelj. Udari, Elija, — naj bo tudi to prestano!

Veter h sreči ni bil prehud in splav je neusmiljeno obspavan od toče pa prepuščen samemu sebi le- zel dalje blizu brega v večerno eksplozijo oblakov.

— Koliko je ura? vprašam vodjo splava, da si čas nevihte zabele- žim v prijazen spomin.

— Firkelje manjka do sedme! od vrne gospodar in pogleduje zdaj na svojo težko nikljasto uro, zdaj za hip izpod kolibe na vodo in na oblake.

— Ali jo seka, seka, kakor da bi orehe potresal! Pa se bo hitro ugnalo! Smo že zunaj.

Še kakih deset minut je padala toča, vsega skupaj pa dobre pol ure in reševali so jo oblaki na splav in v čoln za ped visoko. Že smo daleč prešli črni slavolok, ne- vihta se je pomikala dalje gori proti Brčkemu, kjer so presekava- li temno oslepljujoči krvavožoliti bliski, vžigaje se drug za drugim kakor neki magični ognji. Votlo gr- menje je skozi prečiščeno ozračje prihajalo vedno počasneje na u- šesa — nevihta je bila prestana. Na našem svodu proti vzhodu so se začele pojavljati prve večerne zvezde in z nizkega vaškega mi- nareta, komaj še vidnega v gostem mraku, ležečem nad bosansko pokrajino, se je razgubljala večerna molitvena muzejina.

Alah je velik, Alah je bog! Ravno tam, na velikanskem ov- inku Save pri tej bosanski vasi, ki ji nikoli ne bom vedel imena, smo še srečali izredno dolg povodni to- tovorni vlak: remorker s tremi pa- ri visoko natovorjenih šlepov. Zo- pet se je znatno vzvalovila reka, a kaj to! Glavno je bilo za nami — Črni slavolok...

Vožnja je šla mirno v noč. Sedeli smo okrog splavarskega og- nja pred kolibo in z dovptivi pre- tehtavali zrna toče, ki je na spla- vu naglo kopnela. Ko pa sem stop- pil v čoln, da pribavim vse potreb- no za večerjo, me je prešinilo ne- kaj, kakor rahlo sočutje:

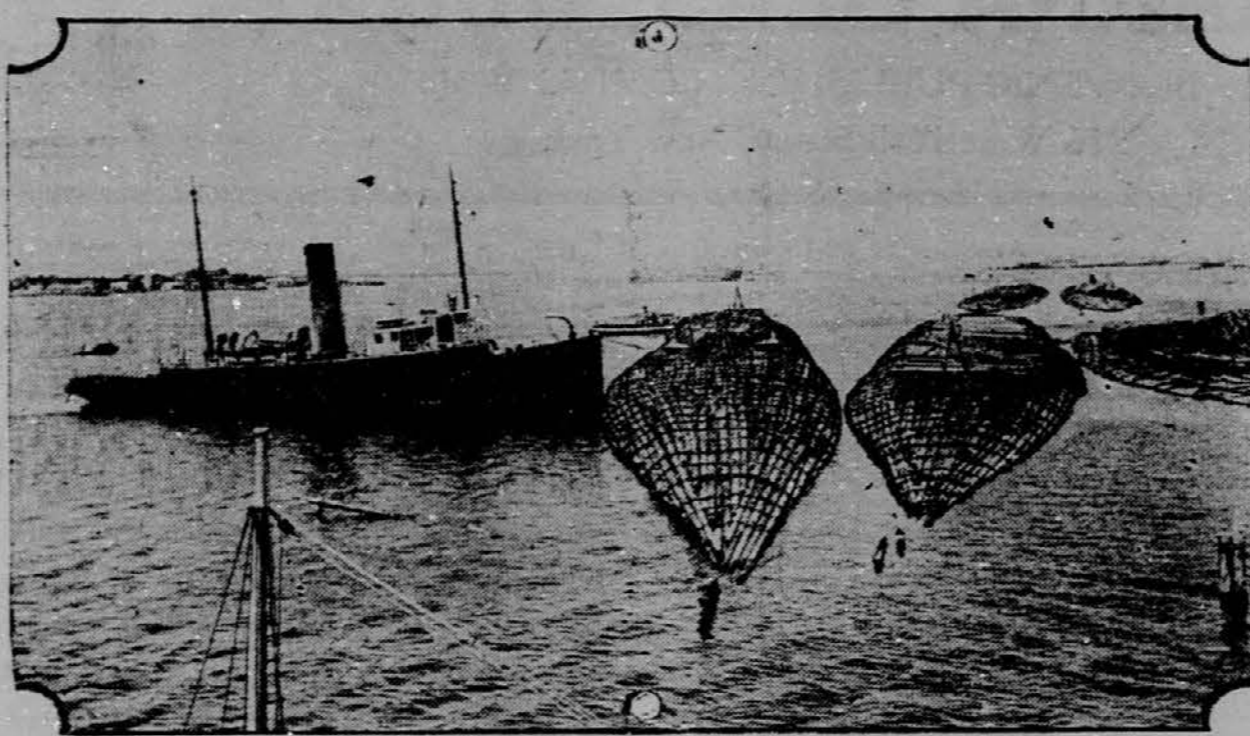
Nova lepa aluminijasta skodell- ca, ki sem jo bil pred nevihto v naglici pozabil umakniti pod "stre- ho", je bila od toče tako grobo na- sekana, kakor da je nerazumen ot- rok po njenem pokrovu za kratek čas udarjal z ostrim kamnom.

Nepozabno lepi ostanejo človeku spomini na kratke nočne ure od- diha in pogovora pri splavirjih. Kakšni so ti ljudje — vedri, preiz- kušeni, pogumni. Od zgodnje po- mladit, ko začnejo naraščati reke, jih srečujes vso pot po Savi. Po- sebno letošnje pomlad, ko je bila konjunktura zopet ugodna, je dr- čala proti Beogradu kolona za ko- lono. Noč in dan so na vodi, po- vsod jih poznajo — "Kranjce" — a oni zopet vse te kraje, vasi, o- vinke in pritoke. Kljubujejo ravnodušno vsaki neveščnosti in živijo dobro. Na flosu so doma, tu gospo- darijo po svoje.

Po dva sta na straži, da od časa do časa na ovinku poprimeta za sprednji in zadnji vesenjak in vo- dita splav po matinem toku ši- roke reke, po dva pa počivata v lepo in snažno urejeni kolibi, kjer je dovolj prostora tudi za kakega izrednega gosta. A kdo bi počival, ko je razgovor v samotni gluhi no- či na sredi Save tako domač in o- grevajoč. Vmes od časa do časa srknes požirek dobrega, lahkega sremskega vina, prižigaš cigarete, prisluhneš, prhutanju obvodnih ro- paric in uuu-kanju starih somov, ali pa se v bleđi mesečini zastrmiš k obrežju. Varijiva slika: v vodi se kakor v motnem zrcalu kaže vzpo- redje grmičja in dreves, ozka rjava plast brega se izgublja, vse se dru- ži v celoto, vse je dvojno veliko, a voda se vidi kakor srebrna cesta, ki vodi v bajne parke in aleje. Ta- ko je ponoči živa in varljiva ta ce- sta, da bi mesečnik gladko stopil nanjo in — kako pa — utonil...

Pravilni svet se razodeva po- nočnim popotnikom na Savi. Do- mišljija lahko svobodno pričara najdivnejše prelestje bajk in za- vzetege strmenja. Toda naši spla- varji so za take reči preveč resni in nejeverni fantje. Predobro po- znajo pokrajino in Savo, njihovi oči ne zmoti nobena nočna prika- zen. Gledajo bistro in pazijo samo na svoj veliki splav, ki leze poča- sni naprej in nikoli ne poseka re-

TRANSPORT LESA PO PACIFIKU

Na sliki vidite ogromne skupine povezanega lesa, ki so ga nedavno spravili po Pacifiku do San Diego, Cal. Lesa je dovolj, da se zgradi iz njega 5000 modernih hiš.

Jedilni list človeka pred 16,000 leti.

Enggenburg, romantično mestece na Niževavstrijskem, je že nekaj časa pozorišče zanimivih izkopa- vanj, ki dobivajo v pogledu pale- ontologije čedalje važnejše obele- že. V letih 1887. do 1889. je ondot- ni domačin Krahulec izkopal toli- ko zanimivih predmetov, da je z njimi obrnil pozornost znanstveni- kov na starinske najdbe. Našli so se strokovnjaki, ki so Krahulecovo delo nadaljevali — kakor kaže, da brez rezultata. Danes imajo v En- genburgu že cel muzej z ostanki mamuta, jamskega medveda in hi- jene, severnega jelena in nosor- ga. Najzanimivejša najdba pa je nedvomno ognjišče človeka iz le- deno dobe, na katerega so naleteli raziskovalci šele v zadnjem času.

Človek, ki je zapustil te sledove, je živel po računom geologov pred kakšnimi 16 ali 18,000 leti. Prebi- val je v špihli, kjer je moral deliti prostorček z ostalimi četveronožci tedanjega časa. Kajti Homo Eg- genburgensis, kakor je znanost kr- stila tega človeka, ni bil ne polje- delec ne živinorejec, živel je od lo- va. Četveronožci mu niso služili samo za hrano, ampak je moral z njimi deliti tudi skromno zavetje.

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

Starinoslovci so dognali, da je bil jedilni list tega človeka dokaj obširen; saj so našli po njem o- stanke kosti in zobovja najrazlič- nejših živali, ki so ga prehranjeva- le. V prvi vrsti so se našli ostanki mamuta, divjega konja, bivola, jamskega medveda in jamske hi- jene, jelena, ki živi danes le še severu, jamskega volka in jamske lisice, jazbeca in drugih živali.

Interesanten objekt nudijo raz- iskovalcem votle kosti imenovanih četveronožcev, ker pričajo, da je korda ljubljanskega tramvaja.

V ranem, hladnem jutru, ko je treba zopet hitreje nadaljevati pot, je svet ob Savi zopet blaženo spo- dit po sinočnji nevihti. Kdo bi ve- del, koliko je bila toča napravila škode, — blizu bregov ni opaziti nikakih sledov, kakor je tudi Sava že popolnoma brez sledu vihar- ja...

NE STRAŠITE OTROK!

Mate, ogibajte se "bavbava", "črnega moža" in drugih takih pri- kazni ter ne strašite ž njimi otrok! Srce se človeku krči, če sliši, kako pripovedujejo ljudje zlasti ob zim- skih večerih bajke in povesti o du- hovih in strahovih, otroci pa vest- no poslušajo in groza jim gleda iz široko odprtih oči. Ta strah se jim polagoma tako vcepi, da se ga ne iznebe vse življenje več. Straho- petci postanejo, ki se bodo še kot odrasli možje in žene strašili v te- mi vsake sence. Starši naj otro- kom vedno in vedno pojasnjujejo, da so bajke bajke ter da strahov, parkljev in drugih prikazni v živ- ljenju ni. Pokojniki, ki so nas za- pustili, nikdar in nikjer ne hodijo nazaj nas posecat ali celo strašiti. Strahu ni! Strah so samo zlobni ljudje; teh se moramo varovati. Plajšivji otrok je največji revež; v svojem strahu trpi pekleske mu- ke. A vseh teh muk se krivi starši in odrasli. Odgojitelji naj otrokom tudi zato ne groze z nadnaravnimi prikaznami, ker s tem jasno kaže- jo svojo lastno onemoglost; saj iz- pricujejo na ta način, da si sami ne morejo vzdržati pri mladini dis- cipline in pridobiti pokorščine. Za slabotne, bolehne, bolne in živahn- ne otroke, ki imajo bujno domišljijo, pa lahko postane tako straše- nje naravnost usodopolno. Največ zagreše v tem pogledu posli.

Mati naj pazi, da otroci ne sliši- jo nič takega, kar bi jim vzbujalo nepotreben strah; poslom pa naj strogo prepove vsako tozadevno neumno blebetanje.

IZSELJENIŠKI ODBOR V NEM- ČIJH. V Nemčiji živi 30 do 50.000 Jugo- slovanov, skoro samih Slovencev. Imajo dve zvezi in sicer Zvezo slo- venskih katoliških društev in Zve- zo jugoslovanskih delavskih in podpornih društev. Po delovanju izseljeniškega delegata Borislava Deželica se je iz obeh zvez sestavil "Izseljeniški odbor državljanov SHS za Nemčijo". Namen tega skupne- ga odbora je skrb za kulturni, pro- svetni in moralni prosep naših iz- seljencev. Predsednik je Deželic, podpredsednik Jan. Kalan in Bol- ha kot glavni tajnik.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

IZSTRELITEV PRVEGA TORPEDA. V Angliji so zgradili argentinsko križarko "Mendro", ki je najhitrejša na svetu. Voziti zamore z nagli- co 40 voziljev na uro. Slika nam kaže prizor, ko so izstrelili iz križarke prvi torpedo.

Lepa služkinja na carskem prestolu.

Zgodba se pričinja z vojnimi do- življaji saksonskega misijonarja Gluecka. Učeni gospod je postal po vseučiliškem študiju protestantov- ski duhovnik v mestecu Marien- burgu na Livonskem (v sedanji Latviji). Kmalu se je naučil lati- škega in ruskega jezika, hoteč kot zvest vernik Martin Luthra preve- stiti sv. pismo iz hebrejščine in gr- ščine naravnost v latiški jezik, o- ziroma nadomestiti Rusom v Pe- čerski pokrajini (v vzhodni Latvi- ji) slaboumljiv cerkveno-slovanski prevod sv. pisma z ruskim prevod- om. L. 1702. pa je velika severna vojna prekrizala apostolsko delova- nje gorečega pastora.

Bojar Seremetov je vrgel Švede iz Livonske, strašno opustošil de- želo in poslal vse uglednejše ose- bnosti kot talcev v Moskvo. Tudi pastor Glueck je postal ondi rav- natelj prve ruske gimnazije, na kateri so se predavali najrazlič- nejši predmeti od "fiziozofske mo- drosti" in "teoloških sladkosti" do "telesne spodobnosti"; poklona, sabljana in jahanja.

V Glueckovi hiši je stanovala tudi služkinja, livonsko dekle Marta, "schoenes Maedchen von Marien- burg", kakor so jo zvali meščani. Bila je zaročena ali poročena a nekim švedskim dragoncem, a voj- na ju je bila ločila za vedno. Ne- voščljivci so pozneje trdili, da je bila Marta "navadna perica", da je prišla v ujetništvo v "sami srajci". Vsekakor se je polastil Marte kot najlepšega dela vojne- ga plena sam Seremetov. Pozneje jo je odstopil svojemu načelniku Menjšikovu, ki je nekoč prodajal po ulicah vroče zemlje, a je po- tem postal carjeva desna roka — knez, predsednik državnega sena- ta in predsednik vojne kolegije — t. j. minister. Pri Menjšikovu je zagledal bujno in veselo dekle sam car Peter. Brž je zahteval, naj mu jo "posljejo zvečer z lučjo". Posi- mahal se ni mogel več ločiti od nje. Peter je bil poslal že pred petimi leti v samostan svojo prvo ženo Lopuhino, ki mu jo je kot 16-letnemu mladeniču obesila na vrat preskrbna mati.

Vendar je preteklo dokaj časa, preden se je odločil car za cerkve- no poroko s svojo srčno prijateljci- co Katenjko (Marta je seveda pre- stopila v pravoslavlje z imenom Katarina). Obe njuni ženi in bistri hčerki — Ana in Elizabeta, — sta bili že na svetu, preden se je skle- nil na zakon, dejstvo, ki je pozne- je hudo oviralo prestolonasledstvo. Evropski diplomatje so se že nave- štivali iskati ženina za carjevo. Sploh je imel po tedanjih nazorih Petrov drugi zakon dvomljivo ve- ljavo in "marsikdo ni smatral ca- rice-tujke "kmetice" za zakonito soprogo.

Zato pa je bila Katarina prava žena carja-delavca. Krpala mu je obleko in nogavice, ga zdravila v obladki in drugimi domačimi sred- stvi. Samo Katarina je umela spravi- ti vinenega carja v posteljo, kar spričo Petrove robustne nr

KNJIGARNA GLAS NARODA

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY

216 West 18th Street, New York

POUCNE KNJIGE
MOLITVENIKI

IGRE
RAZNE POVESTI IN ROMANI

MOLITVENIKI:

Table listing various prayer books and liturgical texts with prices, including Marija Vrhinja, Rajski glasovi, Skrbni za dušo, Sveta Ura, Nebesa Naš Dom, and Kvišku sreča mala.

Table listing various books and pamphlets with prices, including Slike iz živalstva, Slovenska narodna mladina, Slov. italijanski in italijanski slov., and others.

Table listing various books and pamphlets with prices, including Kazaki, Stiri smrti, Smrt pred hišo, and others.

Table listing various books and pamphlets with prices, including Stev. 60., Slovenski pisatelji I. zv., Slovenski pisatelji II. zv., and others.

Table listing various books and pamphlets with prices, including R. U. R. drama, Zbirka ljudskih iger, and others.

Table listing various books and pamphlets with prices, including Ljudski oder, Zbirka ljudskih iger, and others.

Table listing various books and pamphlets with prices, including CERKVE NE PESMI, NOTE ZA CITRE, and NOTE ZA TAMBURICE.

RAZNE POVESTI IN ROMANI:

Table listing various short stories and novels with prices, including Hrvatski molitveniki, Utjeha starosti, and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including Amerika, povsod dobro, Agitator, and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including HAKESPEAREVA DELA, Machet, and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including SPOŠNA KNJIZICA, St. 1. (Ivan Albrecht), and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including Tiki za fronto, Tatič, and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including PESMI IN POEZIJE, Akropolis, and others.

Table listing various short stories and novels with prices, including NOTE ZA TAMBURICE, SLOVENSKE NARODNE PESMI, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

POUCNE KNJIGE:

Table listing various educational books with prices, including Abecednik slovenski, Angleško slovensko berilo, and others.

Table listing various educational books with prices, including Čebelnica, Črtice iz življenja, and others.

Table listing various educational books with prices, including Pod krivo jelko, Pod litra vipave, and others.

Table listing various educational books with prices, including St. 18. (Jarosl. Vrchlicky), St. 19. (Gerhart Hauptman), and others.

Table listing various educational books with prices, including Zbirka slovenskih povesti, Zbirka narodnih pripovedk, and others.

Table listing various educational books with prices, including SAMOSPEVI, MEŠANI ZBORI, and others.

Table listing various educational books with prices, including ZEMLJEVIDI, Zemljepisni Atlas Jugoslavije, and others.

Advertisement for 'GLAS NARODA' newspaper, including contact information and a promotional message about the paper's content and availability.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

NIQUETTE

Čim se je poleglo viharno ploskanje so se začeli za mizo "starih gospodov" navdušeni klic:

— Dražestna je! — je vzkliknil gospod Raginet.

— In duhovita! — je menil gospod Gabroche

— Izborna pevka! — je pripomnil gospod Geridon.

— To je genijalna umetnica — je pritrldil gospod Pellinois.

Bila je že stara navada, da so se zbirali dan za dnem v kavarni pri taroku. Ker so veljali ti štirje petdesetletni, premožni zasebniki za največje gospode v mestecu, je kavarnar oskrbel, da so imeli vedno svojo mizo v ozadju dvorane blizu neč, kjer ni bilo prepaha.

Vsi ljudje v mestecu so vedeli, da je miza rezervirana. Ničce si ni upal sesti za mizo "starih gospodov". Sicer pa tudi nihče ni ugovarjal, da jim je dal kavarnar mizo tako rekoč v zakup. Gospa Raginetova in gospa Gabroche sta se bili že davno sprijaznili s to nedolžno vsakdanjo zabavo. Verujoč v modrost svojih mož sta mislili, da se mora prižgati svečka po potrebi tudi s hudičem.

In prav sta imeli. Toda tisti večer bi bili pa vendar neprijetno prseneceni, če bi videli, kako sta se drugace vse časti vredna moža navduševala za dražestno pevko. Podjetni kavarnar je hotel privabiti čim več gostov in zato je mislil, da stori prav, če povabi iz Pariza komika in pevko. V kotu kavarne je postavil za silo podij. Komik Wehrli se je na vse pretege pačil, a pevki Niquetti, so gostje navdušeno ploskali.

Štirje stari gospodje so takoj odložili karte. Obrnili so se od mize molče in nepremično so poslušali pikantne kuplete in tu pa tam so celo zardeli. Ko je pevka nehala peti, niso mogli premagati svojega navdušenja.

Niquetta je stopila ta čas graciozno s podija. Ker je bila namerajna v sobo kraj kavarne, je morala mimo vseh miz. Ko je šla mimo mize "starih gospodov" so se obrnili vsi štirje kakor na poveleje k nji in menda je šinila vsem hkrati v glavo ista misel kajti vzkliknili so:

— Gospodična! Počastite nas! Ne zamerite... izpijte z nami kozarček dobrega vina.

Niquette je imela pretirano svetle lase in našminkan obraz. Nosila je sicer svetlozeleno, zlato obrobljeno obleko, vendar bi pa človek mislil, da je dama iz boljše družbe, ki je našla na kriva pota. Zdelo se je, da jo je nepričakovano vabilo presenetilo. Zardela je in zajecjala:

— Prav zares ne vem, gospodje, če smem...

Vsi štirje so ji prigovarjali. Slednjič se je udala in sedla na stol med Geridonom in Pellinoisom. Ko sa naročali pijačo, so vsi ponavljali poklone. Potem so utihnili, kajti z igalkami niso bili vajeni občevati.

Gospod Raginet je hotel prekiniti mučno tišino in dokazati, da je najpogumnejši. Zato je dejal:

— Gospodična, kako lepo dišite! Gotovo imate pri sebi parfum.

— Vam ugaja? — je vprašala Niquette in ga zepeljivo pogledala.

— Sicer pa utegne biti res, tudi drugi so mi dejali, da jim ta parfum ugaja. Odkrila sem ga nedavno na umetniški turneji... nov parfum... opojen... dražec... res nekaj posebnega. Imenuje se nočna ekstaza.

— Diven je, — je trdil Gairroche.

— Opojen, — je menil Geridon.

— Dražec, — je pripomnil Pellinois.

— Če je tako, vam z veseljem postrežem.

Spretno je odprla zmečkano ročno torbico vzela je iz nje stekleničico, je odmašila in preden so se prav zavedli, so bili že vsi štirje posteno parfumirani.

— Oh! — so vzkliknili v en glas. Toda ta "oh" ni bil izraz veselja. Parfum je bil tako močan, da je dišala po njem vsa obleka s perilom in čevlji vred. Takoj so pomislili: obleka bo dišala več dni. Ko se vrnejo domov, boljše polovice takoj zavohajo opojni parfum in polom je neizbežen. Kaj naj odgovore ogorčenim ženicam? Včasih zadostuje taka malenkost, da začne boljše polovica dvomiti o moževi zakonški zvestobi.

Navihana Niquette je opazila preplašene obraze starih gospodov.

— Gospodje, zakaj delate tako kisle obraze? Kaj vam moja ekstaza ne ugaja? — je vprašala smeje.

Z najrazličnejšimi izgovori o ljubosumnosti žen in z dolgo tirado o solidnost gospodov njihove starosti je Raginet diplomatično pojasnil vzrok njihovega nenadnega razburjenja.

— Oh, kaj sem storila! — je vzkliknila Niquette. — Obžalujem. Niti slutila nisem, kakšne posledice utegne imeti moja razposajenost. Sicer se pa da pomagati. V sobi imam še pet ali šest stekleničic tega opojnega parfuma. Vsakemu dam po eno: Ponesete jih svojim boljšim palovicom in jim poročete, da je to darilo in da je vas prodajalka malo poškopila, da bi vedeli, kako lepo diši ta parfum.

Nagla je vstala in odšla v svojo sobo. Kmalu se je vrnila in postavila na mizo pet steklenic z lepim rdečim trakom okrog grla. Gospo-

dje so bili srečni, da so rešeni. V njeni odsotnosti so se domenili in ko se je vrnila, je Raginet dejal:

— Ne dovolimo, da bi nam podarili ta parfum. Sklenili smo plačati ga. Kolika zahtevate zanj?

— Petdeset frankov za vsako stekleničico, — je odgovorila Niquette flegmatično.

Vsi štirje gospodje so segli v žep in odšteli po petdeset frankov.

Drugi dan je napisala podjetna Niquette naslednje pismo:

"Gospodu ravnatelju orientalske tovarne parfumov v Parizu.

Način, ki sem si ga izmislila, da spravim vaše izdelke na kmetih v promet, se je že obnesel. Igraje sem razprodala do malega vaše zadnje pošiljatev "Nočne ekstaze". Pošiljate mi na kolodvor v Rouenu še petdeset stekleničic.

Niquette".

NAJMLAJŠI DRŽAVLJAN VATIKANA

V Vatikanskem mestu se pripravljajo na malo pomembno, vendar pa značilno svečanost, na krst prvega novega vatikanskega državljana. Pred dnevi se je rodil nekemu papeževemu služabniku sin, ki je bil kot prvi zabelčen v novi knjigi papeževih državljanov. Že to dejstvo samo na sebi je izzvalo nemalo senzacijo in vestranske komentarje. Druga etapa tega dogodka bo sedaj, ko bodo novorojenčka krstili. Krst bo svečan obred, in ga bodo opremili z vsemi atributi sporazuma med Vatikanom in Kvirinalom. Prvi novi vatikanski državljan dobi ime po ministrskemu predsedniku v Rimu, krstni obred pa bo izvršil poseben papežev pooblaščenec.

NAJVEČJA SVEČA NA SVETU

Največjo svečo nasvetu, ki bi lahko gorela nepretrgoma skozi 3 leta in pol, je kupil neki ameriški tvorničar in jo daroval po newyorškem, v Siciliji umorjenem policijskem poročniku Petrosinu. Sveča je visoka deset čevljev, široka tri čevlje in pol in tehta 178 funtov.

Najprej je bilo določeno, da bo gorela v newyorški katedrali, kjer se je vršila za pokojnikom maša zadušnica. Do tega pa ni prišlo, ker je nastopila z grožnjo anarhična zarotniška družba črne roke, ki je Petrosina spravila na drugi svet. Anarhisti so zagrozili, da bodo cerkev z dinamitom pogнали v zrak, če bo v njej gorela ta sveča. Ko je vdova doznala za njihovo grožnjo, je poslala ogromno svečo v Italijo, kjer bo sedaj gorela v kapeli, kjer je bil njen pokojni mož krščen.

Marat - Trocki francoce revolucije.

O Maratu vemo to-le: Študiral je najprej medicino, potem se je preživljal s pisateljevanjem. Spril se je z Voltaireom in je nastopil proti Newtonu. Slednjic je postal telesni zdravnik grofa Artoiskega. Ob izbruhu revolucije je začel izrabljati konjunkturo. Uveljavil se je kot demagog. Bil je prostaški na zunan in znotraj, da najvišje stopnje pa je razvil svoje zmožnosti v ovaduštvu. Zgodovina pozna malo primerov, ki bi mu bili enaki v denuncianstvu. Podžigal je razbeslo množico na rope, plenitve in umore.

Bil je razpiti nenrad, a v velik zapravljevec. Avgusta 1792 se je vrnil v pariški mestni svet. Postal je eden glavnih aranžerjev septemberskega krvotilja. Dosegel je celo izvolitev v konvent, toda prišel je pred sodišče, kjer se je moral zagovarjati. Spretnemu jeziku se ima zahvaliti za oprostilno razsodbo, katero je tribunal izrekel na koncu. Smrt mu je prinesla Charlota Cordayeva, ki ga je zabolala v kopalji. Množica je Marata še naprej slavila kot mučenika svobode. V tej zmoti so tudi prenese njegove telesne ostanke v Pantheon, a so jih pozneje izvržili. Delbrueck portretira demagoga takole:

Marat je bil zdravnik in prirodoslovec. Ob izbruhu revolucije mu je bilo 45 let. Stekel si je nekaj zaslug za znanost in Goethe, ki je poznal njegove spise o barvah, je obžaloval, da ga Akademija ni sprejela med nesmrtnike. Marat sam se je seveda še višje cenil. Domsiljeval si je, da je postavil fiziko na novo podlago. Zapisal je o sebi: "Mislim, da sem izčrpal vse kombinacije človeškega duha v pogledu morale, filozofije in politike".

Ko se je pobijanje vendejskega vstanka zelo zavleklo, je izjavil, da bi njemu bilo dovolj ko bi Vendejce samo dvakrat videl. To bi mu zadostovalo, da bi upor takoj udušil. "Če bi le mogel marsikrati", je dejal, "bi skušal načrt praktično izvesti. Nič ni lažjega, kakor postaviti se na čelo male, zanesljive čete ter iztrebiti upornike do zadnjega moža".

Udeleževal se je, dokler ni prišel v pariški mestni svet, v glavnem kot publicist. Opiral se je na denunciacije, za katere so bile množice v tistih burnih časih zelo dovzete. Ko je Necker leta 1790 predložil načrt za dohodniški davek, je videl Marat v njem tendenco, da hoče Necker zbrati armado in podjarmiti deželo. Očital mu je tudi, da bi rad ljudstvo izstradal in ga uničil. Ko je Akademija prejela 12 tisoč frankov podpore za poskuse z balonom, je obdolžil učenjake, da so si denar razdelili med seboj, ga zapili in zaženskarili. Po prvi zmagi francoskih čet pri Jemappesu je napadel Dumorieza, da je dal povelje, za napad samo zbog tega, da pripravi obživljenje pariške prostovoljce, ki so bili v prvi črti.

Se julija 1791 je zahteval 500 do 600 glav. Septembra 1792 je to število poskočilo na 40.000, novembra pa že na 270 tisoč. Njegov nazor je bil: "Postavite v Tuilerijah 600 vislice in obesite nanje izdajalce domovine, z Riquettijem (Mirabeaujem) na čelu, v sredo pa postavite grmado in specite na njenem ognju ministre ter njihove pomagače".

Maratova politična dejanja je narekovala zavist. Ničesar kar je bilo nad njim ni mogel mirno prenesti. O Francozih je zapisal l. 1792: "Če izvzamemo nekaj značajnih mož, ki se odlikujejo po pogumnosti in neustrašenosti ter so pripravljeni žrtvovati se za javno blaginjo — lahko javno povemo, da so Francozi osli, strohopetci, skopuh, sebičneži brez vrlin in energije, ničvredne duše, ki ne zaslužijo svobode, ker so nizkotni in vsakomur na prodaj, vrhu tega pa še 'strahopetni dovolj, da tlačijo lastne rojake'".

Zahteval je za narod modrega in odločnega prijatelja, ki naj bi diktatorično razpolagal s policijo. Imel je pri tem v mislih samega sebe. Pri tem ga ni vodilo slavohlepe, ampak mržnja do soljudi in simpatija do nasilja, ki sta se vedno nanovo uveljavljala v njegovem življenju. Tragičen zaplet, da bi bilo kompromisa med kraljestvom in ljudsko suverenostjo, je dal Maratu prav. Tako je splaval no površino. Spoštovanje si je ustvaril na ta način, da je bil fanatik in kot tak omejen v svojih potrebah, da je živel revno ter oddal to, kar je prejel od drugih, zopet naprej.

Ko se je javila pri Maratu Charlota Cordayeva pod pretvezo, da mu izda girondistične zarotnike, je beležil njihova imena s pristavkom: "Dal jim bom odsekati glave!" V tem trenutku mu je porinila Cordayeva bodalo v prsi. Bilo je 13. julija 1793. Težko je v tem primeru obsoditi morilko, čeprav je njeno dejanje prineslo Franciji in njenim prijateljem mnogo ne-reče.

Maratove somišljenike so potlej vodili: Hébert, Collot d'Herbois in Billaud-Varennes. Hébert je bil višji akaj, ki se je v odlični družbi nazle gospodskih manir. Zvečer je sedel z aristokrati za mizo, naslednji dan pa jih je ovačil. Collot je bil igralec, Billaud menih.

O Dantonu, advokatu pove izročilo, da je bil visoke postave, mogočnega glasu, grdega, kozavega glasu, drobnih, lokavih oči, fantastične in fascinozno govornice. Brezobzirno energičen, je imel oster in praktičen pogled. Dne 14. julija 1789 je navdušil množico za nasok na Bastijo. Bil je soustanovitelj kluba Jakobincev.

Zavzete Tuilerij je njegovo delo. Zrušil je kraljestvo dne 10. avgusta 1792 in se je vstolil za justičnega ministra. Vdor sovražnih vojska v Champagno in obnovitev rojalistične stranke sta mu dala povod za septemberske moritve. Bil je krvočoln in okruten. Končal je na safotu. Ko je zazvenčala giljotina, se je zadril na gledalce: "Moči nehvaležno ljudstvo!" Nato je odletela glava.

Delbrueck podala v Dantonu nastopno sliko: Danton, 30-letni pariški advokat, je bil barbar. S svojim groznim glasom in svojo mogočno postavlo je obvladal zborovanja. Boril se ni za idejo, ampak za lastno napredovanje, za moč, plen in za užitek. Bil je strasten in divji bojevnik stanov, ki so hoteli splezati višje. Krvotilja se ni strašil nikoli in nikjer, kjer se mu je zdelo potrebno oplasiti ljudi. Štedil pa ni le posameznikov, če je bilo treba, marveč je imel tudi instinkt za meje, ki veljalo tudi za politiko.

V zunanji in notranji politiki mu je bila svrha: sporazum, zmernost in red. Radi tega se je tudi pogajal z Dumoriezom. Na višku svojih grozovitosti (dne 3. decembra 1793) je imel plamteč govor, v katerem je naglasil, da se revolucijska energija ne sme uspravati. Potem je pripomnil: "Zahtevam pa, da se izreče nezaupnica vsem tistim, ki vodijo ljudstvo čez meje revolucije ter zahtevajo ultrarevolucijske ukrepe".

Danton je bil tudi pripravljen skleniti sporazum z girondisti, ki mu pa niso zaupali. Vrhu tega je spoznal, da politika girondistov nima posebnih izgledeov. Ostal je rajši ob strani Robespierresa in Maratovcev. Ko je obvdovel, se je zaljubil v mlado, zelo pobožno dekle. Moral ji je popustiti in se je

gije, ničvredne duše, ki ne zaslužijo svobode, ker so nizkotni in vsakomur na prodaj, vrhu tega pa še 'strahopetni dovolj, da tlačijo lastne rojake'".

Zahteval je za narod modrega in odločnega prijatelja, ki naj bi diktatorično razpolagal s policijo. Imel je pri tem v mislih samega sebe. Pri tem ga ni vodilo slavohlepe, ampak mržnja do soljudi in simpatija do nasilja, ki sta se vedno nanovo uveljavljala v njegovem življenju. Tragičen zaplet, da bi bilo kompromisa med kraljestvom in ljudsko suverenostjo, je dal Maratu prav. Tako je splaval no površino. Spoštovanje si je ustvaril na ta način, da je bil fanatik in kot tak omejen v svojih potrebah, da je živel revno ter oddal to, kar je prejel od drugih, zopet naprej.

Ko se je javila pri Maratu Charlota Cordayeva pod pretvezo, da mu izda girondistične zarotnike, je beležil njihova imena s pristavkom: "Dal jim bom odsekati glave!" V tem trenutku mu je porinila Cordayeva bodalo v prsi. Bilo je 13. julija 1793. Težko je v tem primeru obsoditi morilko, čeprav je njeno dejanje prineslo Franciji in njenim prijateljem mnogo ne-reče.

Maratove somišljenike so potlej vodili: Hébert, Collot d'Herbois in Billaud-Varennes. Hébert je bil višji akaj, ki se je v odlični družbi nazle gospodskih manir. Zvečer je sedel z aristokrati za mizo, naslednji dan pa jih je ovačil. Collot je bil igralec, Billaud menih.

O Dantonu, advokatu pove izročilo, da je bil visoke postave, mogočnega glasu, grdega, kozavega glasu, drobnih, lokavih oči, fantastične in fascinozno govornice. Brezobzirno energičen, je imel oster in praktičen pogled. Dne 14. julija 1789 je navdušil množico za nasok na Bastijo. Bil je soustanovitelj kluba Jakobincev.

Zavzete Tuilerij je njegovo delo. Zrušil je kraljestvo dne 10. avgusta 1792 in se je vstolil za justičnega ministra. Vdor sovražnih vojska v Champagno in obnovitev rojalistične stranke sta mu dala povod za septemberske moritve. Bil je krvočoln in okruten. Končal je na safotu. Ko je zazvenčala giljotina, se je zadril na gledalce: "Moči nehvaležno ljudstvo!" Nato je odletela glava.

Delbrueck podala v Dantonu nastopno sliko: Danton, 30-letni pariški advokat, je bil barbar. S svojim groznim glasom in svojo mogočno postavlo je obvladal zborovanja. Boril se ni za idejo, ampak za lastno napredovanje, za moč, plen in za užitek. Bil je strasten in divji bojevnik stanov, ki so hoteli splezati višje. Krvotilja se ni strašil nikoli in nikjer, kjer se mu je zdelo potrebno oplasiti ljudi. Štedil pa ni le posameznikov, če je bilo treba, marveč je imel tudi instinkt za meje, ki veljalo tudi za politiko.

V zunanji in notranji politiki mu je bila svrha: sporazum, zmernost in red. Radi tega se je tudi pogajal z Dumoriezom. Na višku svojih grozovitosti (dne 3. decembra 1793) je imel plamteč govor, v katerem je naglasil, da se revolucijska energija ne sme uspravati. Potem je pripomnil: "Zahtevam pa, da se izreče nezaupnica vsem tistim, ki vodijo ljudstvo čez meje revolucije ter zahtevajo ultrarevolucijske ukrepe".

Danton je bil tudi pripravljen skleniti sporazum z girondisti, ki mu pa niso zaupali. Vrhu tega je spoznal, da politika girondistov nima posebnih izgledeov. Ostal je rajši ob strani Robespierresa in Maratovcev. Ko je obvdovel, se je zaljubil v mlado, zelo pobožno dekle. Moral ji je popustiti in se je

Pošljite nam

\$1

in mi vam bomo pošiljali 2 meseca

"Glas Naroda"

in prepričani smo, da boste potem stalni naročnik.

Prvi slon v Ameriki.

Phineas Barnum, ustanovitelj enega največjih in najslavnejših cirkusov, pripoveduje, kdaj in kako je prišel na misel, da je transport zveri in slonov preko oceana dobičkanosen.

Kot se zelo mlad mož je imel v nekem mestecu v Zedinjenih državah malo trgovino. Spoznal je nekoga Baileya, že priletnega gospoda, ki je bil za takratne pojme zelo bogat in je imel v sosednjem mestu lep hotel, ki ga je bil noval "Hotel Slon". Pred tega je namreč postavil na kameniti steber pozlačenega slona. To pa iz sledečih razlogov: Bailey je bil prvi podjetnik, ki je dal prepeljati v Ameriko živega slona, kjer niso videli dotlej še nobenega. Bilo je to v začetku 19. stoletja in pri takratni nepopolni in dolgotrajni plovi mu je šlo po sreči in z razkazovanjem

dal poročiti skrivaj na podstrešju od nezaprizeženega duhovnika. Umaknil se je iz Pariza in se je naselil na nekem uropanem posestvu. Primerjajoč Dantona z Mirabeaujem vidimo, da je bil Mirabeu bistveno državnik. Danton pa nič drugega kot vojnič revolucije. Zato je Danton po vsej pravici postal junak. Drame Marata in Robespierrea ne bi bilo mogoče dramatizirati.

živali je prislužil lepo premoženje. Naposled se je naveščal večnega popotovanja ter si kupil hotel, za katerega je plačal del pri slonu zasluženega denarja. Najel si je družabnika, ki naj bi odslej potoval z življo. Od zasluženega denarja naj bi mu izplačal polovico. Toda ker ni prejel dolgo ničesar, od znanec pa je slišal, da njegov drug dobro služi z življo, je spoznal, da je nasledel sleparju. Otpotuje torej k njemu ter zahteva svoj delež. Toda pogodba je bila tako nerodno sestavljena, da bi se pravda zavlekla, če bi ga bil tožil. Sleparski kompanjon mu ni hotel namreč izplačati niti belica, čes, da je z dobičkom kril komaj stroške za potovanje.

Toda Bailey je bil odločen mož. Vzame revolver in se poda v stajo, kjer se je nahajal slon. Kompanjon mu sledi ves prestrašen. Ko vidi, da meri naravnost v slonovo glavo, ga vpraša, kaj namerava storiti. "Ustreliti hočem svojo polovico slona. Ti stori s svojo, kar hočeš." Slepar se je prestrašil in je izplačal Baileyu takoj večjo vsoto ter na ta način prišel v posest slona. Bailey pa je odslej živel v miru od denarja, ki ga je bil prislužil s svojo mislijo, spraviti prvega debelekočca čez "veliko lužo".

ADVERTISE in GLAS NARODA

Izlet pod osebnim vodstvom

Ako niste se določili dneva odhoda na obisk sodnikov v starem kraju, se odločite za

26. JULIJA, 1929

s parnikom

"ILE DE FRANCE"

francoske družbe. Ta je splošno poznan radi komodnosti, hitrosti ter uljudnosti in postrežbe.

Izlet bo vodil zopet osebno naš uradnik —

Mr. JOHN KREČIČ

Njegove izkušnje pri našem potniškem oddelku Vam jamčijo za udobnost in brezskrbno potovanje.

Za ta izlet pričakujemo velikega števila potnikov. Priporočamo torej vsakemu, da se čim prej oglasi in si tako zagotovi dober prostor.

Glede nabave potnih listov, vizejev, permitov itd. pišite na domačo

Sakser State Bank
82 Cortlandt Street New York, N. Y.

Koncem junija t. l. bomo prvič pripisali vlogam pri nas obresti za pol leta po

4 1/2%

Ker bomo obrestovali vloge, ki jih prejmemo do vsevši 12. julija t. l. že od prvega julija naprej, vabimo zlasti one rojake, ki še niso dajali naše vložne knjizice, da si jo preskrbe tekom te ugodne prilike. Nadaljnje vloge se obrestujejo od prvega v mesecu po vlogi.

Varnost denarja je vsakemu zagotovljena, naša postrežba je v popolno zadovoljnost posameznikov.

Sakser State Bank
82 Cortlandt Street New York, N. Y.

ZAČEL JE IZHAJATI NA ZADNJI STRANI NASEGA LISTA ROMAN

M L A D A LJUBEZEN

Čitatelji že dolgo niso čitali kaj tako lepega, iskrenega in pristrčnega.

Kdor naroči "Glas Naroda" do 15. JULIJA mu pošljemo vse številke od prvega dne naprej, da ne bo zgrešil krasnega romana.

Telefon šte. 16. USTANOVLJENA L. 1889. Poštni ček 10.523.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA
(GRADSKA ŠTEDIONICA)
LJUBLJANA
Prešernova ulica

STANJE VLOŽENEGA DENARJA NAD 365 MILIJONOV DINARJEV sprejema vloge na hranilne knjizice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odpovedi v tekočem računju najvišje mogoče obresti. Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilničnega premoženja še mesto Ljubljana s vsem premoženjem ter davno močjo. Vprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župniški uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je denar tu popolnoma varen.

Mlada ljubezen.

ROMAN

Za Glas Naroda priredil G. P.

(Nadaljevanje.)

Čarovnik pa ni bil očitveno pripravljen posloviti se tako. Ostal je kot prikovan pred vratni ter opazoval Jakobino s svojimi preveljimi, kmečkimi očmi, ki je bil vaju občevanja z raznimi peklenjskimi duhovi ter razločno našel prijetno izpremembo ob pogledu na to, lepo deklico.

Gospod župnik — je vprašal, — ali ni gospodična Jakobina Marcadiću, katero vidim poleg vas?

— To sem jaz, — je odvrnila mlada deklica, v pozdrav.

Tedaj se ni čarovnik še nadalje obotavljal. Potegnil je čepico z glave ter stopil v vrt.

— Ah, ti lopov! — je mrmral župnik na tajnem ter se veselil, ko je videl svojo nečakinjo oditi proti župnišču.

— Ali si želite ogledati naš vodopad, gospod Roumigas? Ob tem času je čudovito krasen! Cglejte si to mavrico!

Čarovnik pa je postavil svojo čepico zopet na glavo ter odvrnil enostavno:

— Sto vragov! Pri vas pa je mrz!

Nato pa je vprašal brez vidnega prehoda:

— Ali ne veste za nobeno možitve zmožno deklico, gospod župnik?

Varuh Jakobine se je živahno obrnil.

— Za koga neki, gospod Roumigas?

— Za čednega, dvajsetletnega dečka, ki je doktor prava ter bi dobil ob smrti svojega očeta osemdeset do stotisoč frankov?

— To je preveč, — je mrmral abej. — Jaz ne poznam nikogar.

Preko obraza Roumigasa je šinil zadovoljni pogled, ko je rekel:

— Bah! — Moj sin ne išče nikake milijonarke, temveč le čedno dobrovoljno deklico iz ugledne družine, ki lahko pričakuje nekega dne petindvajset do trideset tisoč frankov!

Tedaj pa je pričelo vreti v glavi abeja.

— Ali zna ta človek v resnici čarati? — se je vprašal.

Roumigas pa je zapazil, da niso ostale njegove besede brez učinka ter nadaljeval, vedno večjo drznostjo:

— Ali se spomnite mojega sina Gastona, gospod župnik? Sedaj je vzrastel ter uživa sloves uglednega moža ter mislim, da bo lahko osredil svojo ženo. Jaz ga grem obiskat v Toulouse. Ali veste, da se je tam nastanil kot odvetnik? No, pripovedoval mu bom torej o Jakobini, gospod župnik. Kot otroka sta se igrala skupaj. No, torej z Bogom, gospod župnik! Priporočajte me svoji gospodični, nečakinji! Mi smo v bistvu nekoliko v sorodstvu, kajti njen stari oče, Marcadiću, je bil prvi stričnik mojega. Torej na skorajšnje zopetno svidenje! In če imate kakšne opravke v Toulouse, misliti name! Jaz se bom odpeljal z vlakom ob štirih popoldne!

Nato se je odstranil čarovnik Roumigas ter pustil abeja, vsega zmedenega.

— Njegovega sina! Ponuja mi svojega sina za mojo deklico! — je mrmral prede.

— Kakšen srečen slučaj! Sedaj pa bodimo previdni ter obdržimo hladno kri! Ali sem ga mogoče napačno razumel? Ne, nikakor ne! On mi je stavil ponudbo povsem po pravih. Oho! Ta zaupnik satana je pravcati sel nebes! Jaz mislim pač, da mu moram dati svojega otroka. To je izvrstna partija, kajti gospod Gaston bi lahko stavil s svojimi stotisoč franki povsem drugačne zahteve! No, mala je lepa in to lenači celo stvari!

Veselo razburjen se je obrnil proti župnišču.

Najrajši bi zapel veliko mašo. Ta Roumigas mu je odvalil pravcat kamen od srca. Kaj za vruga je neki storil? Že mora imeti svoje razloge, ta prefriganec! Aoeju samemu se ni bilo treba brigati za to. Če bo poročil Jakobino, bo oproščen kot varuh! Če ne bo znal zakoniki mož zadrževati njenih ljubimcev, bo to izključno le njegova stvar. Njemu se ne bo treba še nadalje brigati za to. Vse svoje skrbi bo lahko posvetil izrezljavanju piruhov.

Ah, to je bil zares pošten dečko, ta čarovnik!

Židane volje se je smešljaj župnik predse ter odprl svojo tobacnico, da ponjuha Laroquov tobak. Nato je odšel domov, odprl vrata ter premeril sobo veselih korakov, kot človek, ki je ravnogor usel iz jetnišnice. Naenkrat pa je obstal, da lahko boljše premišlja.

Kakšen človek pa je pravzaprav ta Gaston? Ni se ga mogel več spominjati. Bah! Bil je odvetnik ter stanoval v Toulouseu To je bilo porok za to, da lahko opravi pošteno delo. Jakobina se bo brez nadaljnih pomislekov zaljubila vanj. Sploh pa se lahko informiram ter jo tako zaslišim!

Pogledal je na uro.

Kazala je deset minut čez enajst. Kako bi bilo, če bi sprejel Roumigasa? Če bi tega Gastona takoj obiskal! Da, časa imam še dovolj. Treba je kovati železo, dokler je še vroče. V treh mesecih je lahko poroka! Da, jaz se bom peljal z njim!

Župnik se je napotil v kuhinjo.

— Dober dan, Pupot, ali ti gre dobro? Prosim te, stori mi takoj uslugo ter steci k gospodu Roumigasu. Če boš pohitela, ga boš našla še na poti. Povej mu, da ga hočem spremiti v Toulouse. On naj bo tako prijazen ter se spotoma oglasi pri meni.

— Sveta nebesa! — je vzkliknila kuharica. — Vi hočete že zopet proč, v Toulouse?

— Da, Pupot, le zajtrk mi spravi v kovčeg. Novo sutano, moje lastne čevlje in spodnje perilo za dva dni. Podvizaj se!

Pupot se je morala pokoriti, če je hotela ali ne. Odhitela je k Roumigasu, ki je stanoval na koncu vasi Gargos ter se vrnila nato v župnišče, kjer je postregla z obilnim zajtrkom, kateremu sta delala vso čast župnik ter njegova varovanka.

Medtem ko je deklica pospravljala njeno obleko v star kovčeg, je odprl abej svojo delavnico, ki se je nahajala tik obednice. Tam je odprl pipo, voda je pričela teči, koleša so se zavrtila in stružnik je pričel brenčati kot majski hrošč.

Ko se je mlada deklica dovolj seznanila s strojem, ji je rekel stric:

— Čuj, jaz odpotujem za dva ali tri dni. Medtem bodi zelo pametna. Če bi ti bilo dolgčas, se lahko poslužiš mojega stružnika. Ne razdri pa mi ničesar! V svoji sobi boš našla tudi romane. Predvsem pa se varuj oditi v Aigues-Vives, kajti to mi moraš preseči!

Obljubi mi, da boš mirno ostala v župnišču ter da ne boš odšla po obroku navzdol. Če hočeš za trenutek uživati sveži zrak, storiš to lahko nad vasko, na gori. Tam ne boš srečala nikogar! Priseži mi, da ne boš šla nikamor, kjer se potikajo kolezarji. Izogni se tudi Loroquu! Izogni se tudi Cazoubonu, upravitelju hotela D'Angleterre In če bi ti prišel preblizu Valuruc, mirovni sodnik...

— Počaka, stric, — je rekla Jakobina ter ga prekinila, — počakaј nekoliko, da si zaznamujem vse v svojo biležnico.

Nato pa je potegnila iz žepa majhno biležnico, vzela svinčnik v roki ter pričela pisati, pričeni:

— Torej Casaubon... Laroque... in kdo nato?

— Valuruc!

— Z dvema l?

Abej se je moral nasmešljati.

(Dalje prihodnjic.)

VICTOR BRIDGES:

Gospod pastor.

Neznatna skupina, dva paznika in trije kaznjenci, je ravnokar stopila skozi mogočna vrata ogromne državne kaznilnice v Dartmooru, venkaj na ulico. Krenila je na levo, mimo guvernerjevega, s tulpaми in hijacintami posejanega vrta ter bila minuto pozneje na glavni ulici Princetowna. Pred starinsko, neprijazno stavbo na kateri je bil zastarel napis "Zabavi", se je gruča ustavila.

Eden izmed obeh paznikov je polskal v žepu ključ ter odklenil vrata, nakar so vstopili.

Prebivalci mesta Princetown imajo vsak dan priliko videti take vrste povorko, zato se tudi dva meščana, ki sta stala v pogovoru na vogalu ulice, niti najmanj nista zmenila za one iz kaznilnice. Le, kadar se tuji nastanijo v hotelu, z radovednimi pogledi slede kaznjencem, oblečenim v obleko, ki je vsa posejana z značilnimi pisicami, znaki jetnikov. Danes pa tudi tujcev ni bilo nikjer videti ker so vsi šli s trnikom nad ribe.

Notranjščina stare stavbe je bila prijaznejša kot bi si človek mislil in kazala je v resnici nekako zabavišče. V dvorani je bil oder, seposvod pa množica raznih stolov. Bilo je jasno, da se tu vrše večkrat gledališke predstave, a po predstavah obiskovalci razrinejo stole vse križem.

"Postavita najprej stole v vrste prvo vrsto ne približu odra in po sredini pustita prostor za prehod" je ukazoval paznik, kateri je preje odklenil vrata. "Bascombe, vi pojdite z menoj".

Ogovorjeni kaznjencem, močan, petdesetletni mož, prikupljivega obraza, je sledil pazniku po ozkih stopnjicah v malo sobico za odrom, ki je bila določena za garderobo.

Kot je že v navadi, je tudi v tej gledališki garderobi, ako se sme tako imenovati, stalo vse narobe, vse razmetano in v neredu. Med drugimi stvarmi je bilo v kotu prislonecno tudi nekako stojalo za slikarje, poleg tega pa več na novo prevlečenih okvirjev, oziroma neposlikanih kulis. Sredi sobe je bila velika košara z napisom Clarkson gledališče, v kateri so bile gledališke obleke, ki jih je to gledališče posodilo.

"Bascombe," je dejal paznik, "na ta platna bode te naslikali sobo, učno sobo oxfordске univerze. Mislite, da bo šlo?"

Kaznjencem je prikimal. "Za igro Riharda Stric, kaj ne? Mi je znano, videl sem jo nekoč v Londonu" je hitel pripovedovati Bascombe.

"Imate prav," je dejal paznik. "Tam imate barve in čopiče ter lahko takoj pričneš."

Bascombe si je ogledal platno, barve in vse drugo kar potrebuje za slikanje. Vzel je roko paleta ter pričel mešati barve. Paznik je kmalu uvidel, da ima res umetnika pred seboj, kajti že risba, ki jo je načrtal z oglejem, je pokazala, da Bascombe ni prvi pred platnom paleta v roki. Z zanimanjem je paznik ves čas sledil ter z zadovoljstvom motril sliko oxfordске učilnice, katera se je v vedno bolj jasnih oblikah prikazovala na platnu. Da, naravnost čudil se je, da more jetnik kaj takega izvršiti in le stroga disciplina mu je branila, da ni glasno dal duška svojemu prisanju.

Čez nekaj časa je paznik vstal prosta, skoraj žaljivo priprosta stvar zatake vrste gospode kot je bil Bascombe. Ozrl se je naokolu

čas v dvorano in še drugim pogledam, kaj bo še vsega treba. — Kmalu se vrnem. Vi se pa požurite kolikor morete, kajti pri skušnjih v petek bi že radi imeli kulise postavljene."

Paznik je stopil k vratom, ki so najbrže vodila na dvorišče in ko se je prepračil da so dobro zaklenjena je počasi odšel.

Bascombe je nekaj časa marljivo slikal ter zadovoljno žvižgal predse od časa do časa je stopil par korakov nazaj da je lažje pregledal uspeh svoje dela. Nato pa je položil paleta s čopiči na stran, parkrat sunil z rokama v stran, da si pretegne mišice ter se ogleda po sobi. Pogled mu je padel na veniliko košaro sredi sobe, in ko se je prepračil, da se paznik še ne vrača, je stopil ter privzdignil pokrov. V košari je bilo polno najrazličnejših kostumov in kartonov. Ko je pogledal v enega izmed kartonov, se mu je prikazala lepa, srebrnosiva lasulja. Prislunil je in ko je ugotovil, da je še vedno sam, si jo je nataknil na glavo ter stopil k malemu ogledalcu, ki je viselo na steni. Ogledoval se je od vseh strani in sprememba mu je zelo ugajala kajti, kmalu ne bi bil samega sebe spoznal. Da ni imel kaznjenske obleke na sebi, bil bi sličen kakemu staremu advokatu, ali pa podeželskem pastirju.

Stopil je zopet h košari ter dalje brskal po njej. Privlekel je na dan križaste hlače, ki so bile gotovo namenjene za kakega komika, bolj spodaj je bila livreja z zlatimi gumbi. Lepa obleka, toda Bascombe kot umetnik, je takoj uvidel, da se nikakor ne sklada.

Položil je vse te stvari na kup ter rinit vedno globje v košaro. V povezani culi, ki je bila skoro na dnu košare, je bila zložena popolna obleka, kakoršno nosijo anglikanski pastirji.

Bascombe je bil poleg slikarja tudi velik saljavec in težko mu je bilo, ker že celih pet let ni mogel nikjer pokazati svojih zmožnosti. Sedaj pa je imel priliko, da celo kazen, katero je v naprej slutil, ga ni nikakor strašila češ, dobra šala je še vedno več vredna, kot pa nekoliko kazni. V zadoščenju za vsa leta mu bo začuden obraz paznika, ko se bo ta vrnil.

V dveh minutah je bila metamorfoza popolna. Stal je pred ogledalom ter se sam sebi smejal, prava slika podeželskega pastirja, iz Russell-ove šole.

Do tega trenutka sploh ni mislil na drugo kot, kako bo presenečil paznika, ko se bo ta vrnil. Vsa stvar mu je bilo samo v zabavo. Toda, nepričakovano popolnost spremembe mu je bliskoma vdahnila drugo misel. Ozrl se je na zaklenjena vrata in na kup kaznjenskih obleke, ki je ležala na tleh poleg košare. Za trenutek je obstal, ni se mogel odločiti, nato pa kot mačka tiho stopil k obleki, jo pograbil potisnil na dno košare, pokril z raznoobarvnimi kostumi ter pokrov poveznil. Stal je nepremično kot kip ter prisluskoval glasovom, ki so prihajali iz dvorane. Toda razun težkih korakov njegovih tovarišev in premikanju stolov, ni bilo slišati ničesar.

Z nasmehom okoli usten je stopil do zaklenjenih vrat, se sklonil, pregledal ustroj ključavnice. Pri-er vzel v roko puško, ki je bila prislonecna na stol.

"Bascombe, jaz grem za nekaj

in zagledal na steni visečo sliko, ki je predstavljala Edvarda VII. v admiralski uniformi. Bascombe jo je snel ter naravnost nežno postavil na tla. Ako bi ga bil kdo opazoval, bi mislil da to počenja iz gole lojalnosti napram onemu kateroga predstavlja slika. V trenutku pa je iz okvira izpulil močno žico na kateri je hlika visela, iz katere je v neverjetno kratkem času zvil nekaj vitrih kakih 15 centimetrov dolg. Se par sekund in vstava so zaškripala ter se odprla.

Bascombe ni utegnil razmisljati, je li to škripanje kdo slišal ali ne, pač pa je pomolil glavo skozi odprtino, pogledal desno in levo ter ugotovil da ni nikogar na ulici razun mačke, ki se je grela na solncu. Smuknil je na ulico ter priprl vrata za seboj. Brez vsake nervoznosti je stopal po ulici, srečaval ljudi, ki pa se niso nič zmenili zanj, ker bili so pač vajeni videti tujega pastirja na ulicah. — Bascombe se je tu pa tam ustavil pred izložbenimi okni, ne toliko radi tam razstavljenih predmetov kot pa, da bi vsak sum odvrnil od sebe. Tako je počasi prišel do hotela Moorland. Do tega trenutka mu je bilo nejasno, kaj naj pravzaprav počenja z doseženjo svobodo, daš mu je silno dobro dela prostost, katero je že toliko časa pogrešal. Ko pa je opazil zlate črke nad vhodom v hotel, se je hitro odločil, stopil čez cesto in že je stal v yeži hotela. Velik, zalit natakar mu je prihitel naproti ter mu z globokim poklonom odprl se je vedel povsem tako, kot da vrata v jedilni salon. Mr. Bascombe bi stalen gost sličnih lokalov, zato je zahteval gospodarja samega. Natakar se je ponovno priklonil ter odšel da čimprej izvrši ukaz.

Z zadovoljstvom se je Bascombe pustil v mehki naslonjač ter se pri tem spomnil na trdo klopi v svoji celici, katero že celih pet let guli in poseda po njej. Nikogar ni bilo v salonu, le nerazložno šepetanje je bilo slišati tam od kuhinje, iz sosednje sobe pa pok za maška. Ta glas je bil kaj prijeten za uho Bascombe, kajti kaj takega že dolgo ni slišal. Tiesknil je z jezikom pri spominu na žlahtno kapljico katera je bila stisnjena pod onim zamaškom.

Njegovo razmišljanje je nenadoma prekinil prihod hotelirja, ki je nekoliko jecljaje pozdravil imenitnega gosta. "D-dobro jutro gospod, oprostite, da sem vas pustil toliko časa čakati."

"A, pustimo to," je odvrnil Bascombe, "povejte mi vaše, ali bi mogel dobiti sobo tu v rajem hotelu?"

"I s-s-s-seveda. Ali samo za to noč, ali pa nameravate ostati daj časa?"

"Nikamor se mi ne mudi," je odvrnil Bascombe ter se zadovoljno nasmešnil in ker se mu je zdelo, da bo boljke ako se jasneje izrazil je pristavil, "človeku dobro de, da je po dolgem času in raznih nepriklah zopet v udobnem hotelu."

"Tako? Ste mar napravili daljšo peš turo, gospod pastor? je skrbno vprašal hotelier ter se oziral, kje bi opazil neizogibni nahrbtnik.

Bascombe je takoj razumel pogled, zato je pojasnil, da ima res dolgo pot za seboj in da pride njegova prtljaga po železnici.

(Dalje prihodnjic.)

NOVA UPORABA ULTRA-VIOLETNIH ŽARKOV

Znano je, da postanejo pod ultra vijoletnimi žarki vidne razne snovi, ki so drugače za prosto oko nevidne. To dejstvo so izkoristili doslej za ugotavljanje ponarejenih slik, bankovcev, bisero, denarja itd., a sedaj so njegovo uporabnost po zaslugi zoologičnega zavoda dunajskega vseučilišča na pomemben način razširili. Ko so opbevali z nevidnimi ultravijoletnimi žarki hišice raznovrstnih polžev, so se začarele v skrivnostnem rdečem soju, ki more izvirati le od doslej neznanega rdečega barvila. To barvilo, ki ga v normalni dnevi svetlobi zakrivajo drugobarbna barvila, je pri raznovrstnih polžih različno razdeljeno p ohišici, tako da bo mogoče že na ta način ločiti razne vrste polžev. Znanost je pridobila torej novo sredstvo, ki ji bo služilo za sistematično in za spoznavanje novih živalskih barvil. Raziskovanja v tej smeri se nadaljujejo.

ADVERTISE IN GLAS NARODA

Kretanje Parnikov

Shipping News

- 6. Julija: Antwerpen, Cherbourg, Antwerpen, Deutchland, Cherbourg, Hamburg, Republic, Cherbourg, Bremen
- 7. Julija: Aquitania, Cherbourg
- 9. Julija: Majestic, Cherbourg
- 11. Julija: Cleveland, Cherbourg, Hamburg
- 12. Julija: Paris, Havre, Vulcania, Trar (izlet), Lupland, Cherbourg, Antwerpen, Voland, Boulogne sur Mer, Rotterdam, Minnesota, Boulogne sur Mer
- 13. Julija: Hamburg, Cherbourg, Hamburg
- 15. Julija: Berengaria, Cherbourg
- 16. Julija: Karlsruhe, Boulogne sur Mer, Bremen, Rotterdam, Boulogne sur Mer, Rotterdam
- 17. Julija: President Roosevelt, Cherbourg, Bremen
- 18. Julija: St. Laurent, Boulogne sur Mer, Bremen
- 19. Julija: France, Havre, Olympic, Cherbourg, Plymouth, Cherbourg, Antwerpen
- 20. Julija: Minnetonka, Cherbourg, Albert Hallin, Cherbourg, Hamburg, Conte Biscamano, Napoli, Genova
- 21. Julija: Berlin, Cherbourg, Bremen
- 24. Julija: Mauritania, Cherbourg, George Washington, Cherbourg, Bremen
- 26. Julija: Ile de France, Havre (Glavni postni izlet), Homeric, Cherbourg, Bremen, New Amsterdam, Boulogne sur Mer, Roma, Napoli, Genjva
- 27. Julija: Helgoland, Cherbourg, Antwerpen, St. Louis, Cherbourg, Hamburg, Levathan, Cherbourg, Minnekahda, Boulogne sur Mer
- 31. Julija: Dresden, Cherbourg, Bremen, America, Cherbourg, Bremen

6 DNI PREKU OCELANA

Najkrajša in najbolj ugodna put za ontovanje na ogromnih oarinskih ILE DE FRANCE 5. jul.; 26. jul. (Ob polnoči) (7. P. M.) PARIS 12. Julija; 2. augusta (Ob polnoči) (3 P. M.) FRANCE 19. Julija; 15. augusta (Ob polnoči)

COSULICHLINE

NAGLA VOŽNJA V JUGOSLAVIJO
Prikodnje odplutje:
VULCANIA
12. JULIJA — 23. AVGUSTA
27. SEPTEMBRA

SATURNIA
2. AVGUSTA — 10. SEPTEMBRA
15. OKTOBRA

Saturnia in Vulcania prekaša vse ladje sveta v razkošju, udobnosti in naglici ter nudi najboljšo službo v Evropi. Posebne cene za tja in nazaj. Več novosti na teh ustornih ladjah vključno plavalni bazeni v drugem razredu.

PHILP'S BROS. & CO. Gen Agenti
17 Battery Place, New York

Naš novi naslov je:
216 W. 18. St., NEW YORK.

Velik STENSKI ZEMLJEVID CELEGA SVETA

sestoječ iz šestih zemljevidov, s potrebnimi pojasnili, seznami držav, mest, rek, gora itd.

Brez dobrega zemljevida ne morete zasledovati dogodkov, ki se vrše po svetu.

CENA \$1.

GLAS NARODA
216 W. 18 STREET
NEW YORK

ZASTAVE, REGALIJE, IN VSE DRUGE DRUŠTVENE POTREŠČINE. — PIŠITE PO UZORCE IN CENE NA VEČLETNEGA ROJAKA-TRGOVCA. (Agency for Spirtan Radio) 24 Main Street CONENAUKE, PA.

Kako se potuje v stari kraj in nazaj v Ameriko.

Kdor je namenjen potovati v stari kraj, je potrebno, da je posebej opremljen, prtljaji in drugih stvari. Vred naših dolgoletnih kužnje vam mi samoremo dati najboljša pojasna in pripravljamo vedno le prvostanske brzoartike.

Tudi nedržavljan samorejo potovati v stari kraj, toda preskrbeti se morajo dovoljenje ali permit v Washingtonu, bodisi za eno leto ali 6 mesecev in se mora delati prošnje vsaj en mesec pred odpotovanjem in to naravnost v Washington, D. O., na generalnega naselniškega komisarja.

KAKO DOBITI SVOJCE IZ STAREGA KRAJA

Od prvega Julija je v veljavi nova ameriška priseljeniška postava. Glasom te postave samorejo ameriški državljani dobiti svoje žene in neporočene otroke izpod 21 leta ter ameriške državljanke svoje moške s katerimi so bile pred 1. junijem 1928. leta poročene, izven kvota.

Jugoslovanska kvota znaša še vedno 571 priseljenec letno. Do polovice te kvote so upravičeni starši ameriških državljanov moške ameriških državljan, ki so se po 1. junija 1928. leta poročili in poljedelci oziroma žene in neporočeni otroci izpod 21 leta onih nedržavljanov, ki so bili postavne pripuknjeni v to deželo za stalno živeti tu. Vel ti imajo prednost v kvoti, od ostalih sorodnikov kakor: bratov, sester, nekakov, nečakinj itd., ki spadajo v kvote brez vsake prednosti v leti pa se ne sprejema nikakih prošelj na ameriška kvota.

SAKSER STATE BANK
28 Cortlandt Street

Mali Oglasi imajo velik uspeh

Prepričajte se!